



Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-183/13

**Fazenda Pública
împotriva
Banco Mais SA**

(cerere de decizie preliminară formulată de Supremo Tribunal Administrativo)

„Fiscalitate — TVA — Directiva 77/388/CEE — Articolul 17 alineatul (5) al treilea paragraf litera (c) — Articolul 19 — Deducerea taxei achitate în amonte — Operațiuni de leasing — Bunuri și servicii de folosință mixtă — Regulă de stabilire a cuantumului deducerii de TVA care trebuie efectuată — Regim derogatoriu — Condiții”

Sumar — Hotărârea Curții (Camera a patra) din 10 iulie 2014

Armonizarea legislațiilor fiscale — Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată — Deducerea taxei achitate în amonte — Bunuri și servicii utilizate atât pentru operațiuni care dau drept de deducere, cât și pentru operațiuni care nu dau drept de deducere — Operațiuni de leasing — Deducere prorata — Calcul — Altă cheie de repartizare decât cea întemeiată pe cifra de afaceri — Admisibilitate — Condiție

[Directiva 77/388 a Consiliului, art. 17 alin. (5) al treilea paragraf lit. (c)]

Articolul 17 alineatul (5) al treilea paragraf litera (c) din A șasea directivă 77/388 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri trebuie interpretat în sensul că nu se opune posibilității ca un stat membru să oblige o bancă ce desfășoară în special activități de leasing să includă la numărătorul și la numitorul fracției pe baza căreia se stabilește o unică prorata de deducere pentru toate bunurile și serviciile de folosință mixtă ale acestora numai acea parte din ratele de leasing plătite de clienți în cadrul contractelor lor de leasing care corespunde dobânzilor, atunci când utilizarea bunurilor și a serviciilor respective este ocazională, în primul rând, de finanțarea și de gestionarea contractelor în cauză, ceea ce este de competența instanței de trimitere să verifice.

Desigur, în exercitarea posibilității conferite de articolul 17 alineatul (5) al treilea paragraf litera (c) din A șasea directivă de a deroga de la regula de calcul prevăzută de această directivă, orice stat membru trebuie să respecte finalitatea și economia directivei menționate, precum și principiile pe care se întemeiază sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată.

Totuși, având în vedere, în primul rând, modul de redactare a articolului 17 alineatul (5) al treilea paragraf litera (c) din A șasea directivă, în al doilea rând, contextul în care se încadrează această dispoziție, în al treilea rând, principiile neutralității fiscale și proporționalității și, în al patrulea rând, finalitatea articolului 17 alineatul (5) al treilea paragraf din această directivă, orice stat membru care uzează de posibilitatea conferită de articolul 17 alineatul (5) al treilea paragraf litera (c) din A șasea

directivă trebuie să garanteze că modalitățile de calcul al dreptului la deducere permit stabilirea cu cea mai mare precizie a părții din taxa pe valoarea adăugată care este aferentă unor operațiuni care dau drept de deducere.

Astfel, principiul neutralității, inerent sistemului comun al taxei pe valoarea adăugată, impune ca modalitățile de calcul al deducerii să reflecte în mod obiectiv partea reală a cheltuielilor ocazionate de achiziționarea de bunuri și de servicii de folosință mixtă care poate fi imputată asupra unor operațiuni care dau drept de deducere.

În acest scop, A șasea directivă nu se opune ca statele membre să aplice, pentru o operațiune determinată, o altă metodă sau o altă cheie de repartizare decât cea întemeiată pe cifra de afaceri, cu condiția ca această metodă să garanteze o stabilire a proratei de deducere a taxei pe valoarea adăugată achitate în amonte mai exactă decât cea care rezultă din aplicarea metodei întemeiate pe cifra de afaceri.

(a se vedea punctele 27, 30-32 și 35 și dispozitivul)